

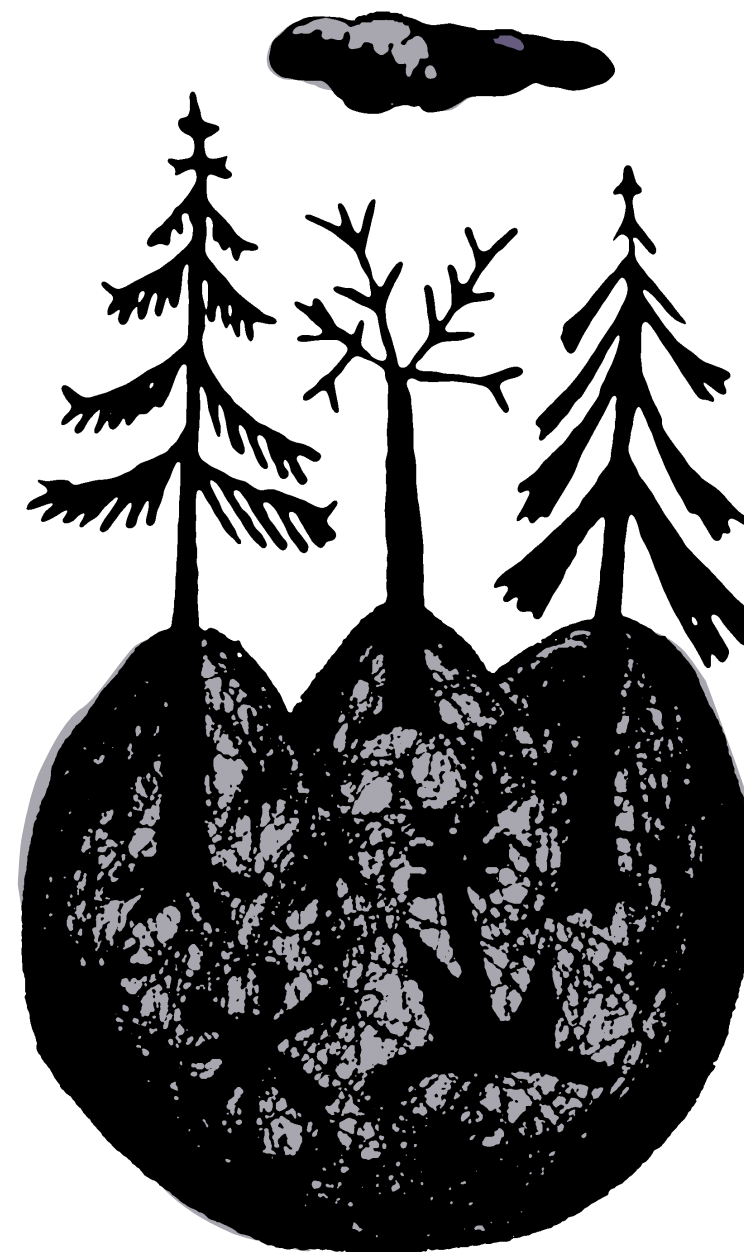
Ivan M. Jirous

Velikonoční pohádka

o kohoutech, bouřce a duze

**Tohle je pohádka o tom, jak
kohouti obarvili svět.
Tak poslouchejte.**

**Dřív byla země šedivá a tmavá
a smutná na pohled. Všechno, co
na zemi rostlo, splývalo, šedivé**

**a hnědé. I pávi byli tenkrát šediví
jako popel a oheň doutnal tmavou
barvou. Taky blesky byly**

**tmavé, nebyly vidět na nebi,
hustém a šedivém. Tam vládla
bouřka, nejtmavější ze všeho.**

**hřmělo. Bouřka prala mraky
a zpívala:
„Šedé je nebe**

**šedé jak ocel kosy
šedé jsou doutníky na rákosí
šedé jsou včely i vosy**

10

11

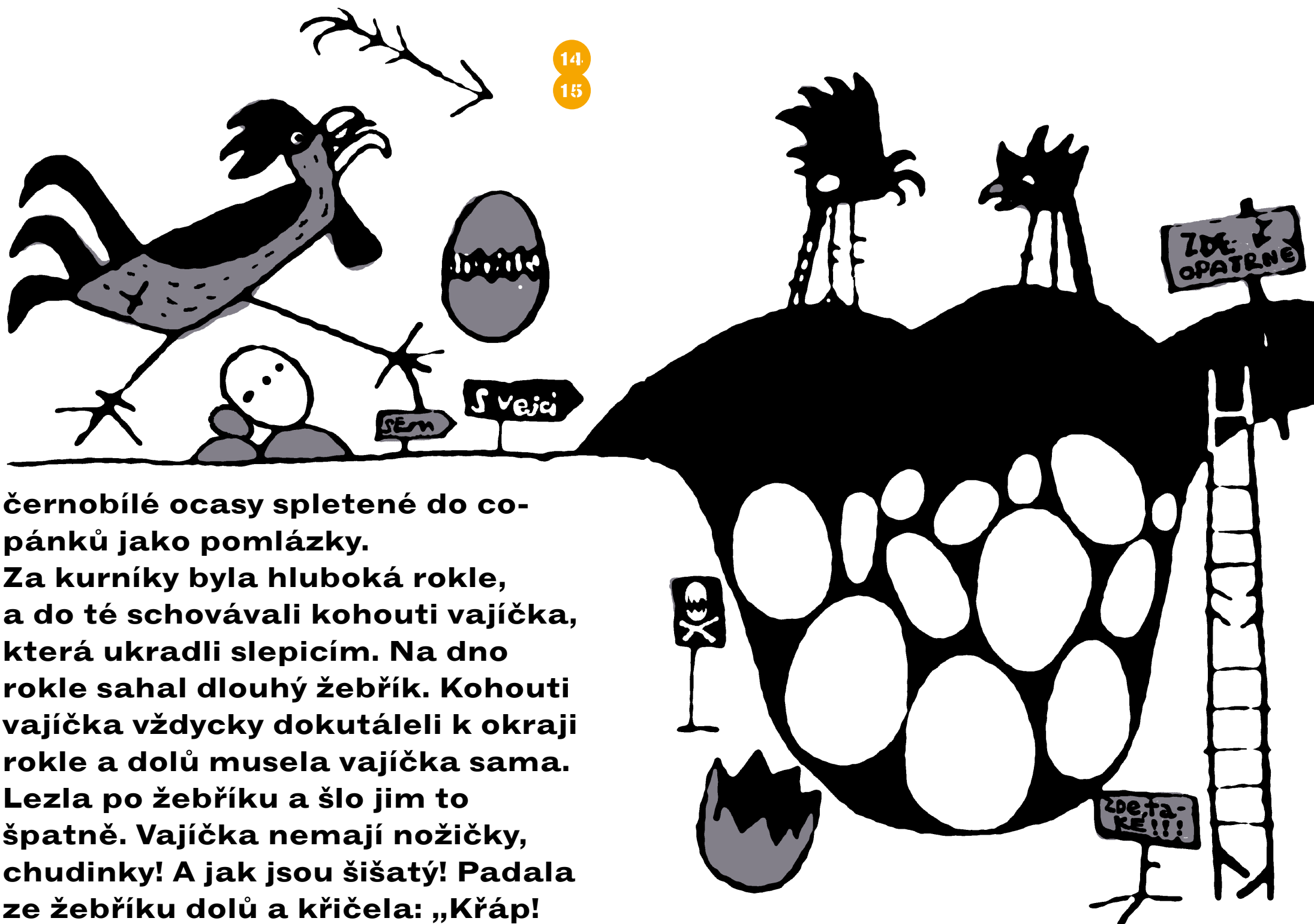
**všechno je šedé a dokud budu zde,
jiné to nebude!“
Ale něco barevného přece na světě
bylo: duha, dítě slunce a deště,**

**sestra rosy. Bouřka byla její teta,
ale neměla ji ráda pro její krásu.
Schovala duhu pod velkou hroma-
du krup, tam duha ležela zmrzlá,**

nemohla se pohnout, kroupy ji tlačily a studily. Dole na zemi byly vysoké kurníky na kuřích nožkách. V těch žili kohouti. Ale nebyli zdaleka takoví šviháci jako dneska. Peří měli černobílé jako klávesnici klavíru. Protože tenkrát bylo ledacos pruhované nebo puntíkové, něco bylo i kostičkované ale barevné nebylo nic. A že byly zrovna Velikonoce, měli kohouti

černobílé ocasy spletené do copánků jako pomlázky.
 Za kurníky byla hluboká rokle,
 a do té schovávali kohouti vajíčka,
 která ukradli slepicím. Na dno
 rokle sahal dlouhý žebřík. Kohouti
 vajíčka vždycky dokutáleli k okraji
 rokle a dolů musela vajíčka sama.
 Lezla po žebříku a šlo jim to
 špatně. Vajíčka nemají nožičky,
 chudinky! A jak jsou šišatý! Padala
 ze žebříku dolů a křičela: „Křáp!